

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/105/2020
Identifikačné číslo spisu: 8414203536
Dátum vydania rozhodnutia: 31. marca 2021
Meno a priezvisko: JUDr. Ján Šikuta
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:8414203536.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu H. V., bývajúceho v W., N.-O.-O. X, XX XXX Y., zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. SIDOR, s. r. o., so sídlom v Poprade, Zdravotnícka č. 4373/6, IČO: 36 866 156, proti žalovanej A. V., bývajúcej v Č. C., v obci I. č. XXX, zastúpenej spoločnosťou Kyselák Vladimír, JUDr., so sídlom v Českej republike, Pražská 140, Příbram, IČO: 66 204 631, o vzájomnej žalobe, vedenej na Okresnom súde Kežmarok pod sp. zn. 2 C 143/2014, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 17. decembra 2018 sp. zn. 18 Co 128/2017, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

1. Okresný súd Kežmarok (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 25. októbra 2016 č. k. 2 C 143/2014 - 77 žalovanú zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobcovi z titulu zhodnotenia spoločnej nehnuteľnosti 60.265,91 € v lehote 7 dní od právoplatnosti rozsudku a úrok z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 60.265,91 € od 1. mája 2013 do zaplatenia (I.); žalovanú zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobcovi z titulu omeškania s úhradou peňažnej náhrady za spoluvlastnícky podiel žalobcu na základe rozsudku Okresného súdu Kežmarok z 25. januára 2013 sp. zn. 2 C 84/2008 sumu 12.064,44 € v lehote 7 dní od právoplatnosti rozsudku (II.); rozhodol o trovách konania (III.).

1.2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že predmetnému súdnemu konaniu predchádzalo vyporiadanie podielového spoluvlastníctva medzi sporovými stranami, ku ktorému došlo rozsudkom Okresného súdu Kežmarok z 25. januára 2013 (právoplatným 1. mája 2013) sp. zn. 2 C 84/2008 (ďalej len „pôvodné súdne konanie“). Okresný súd Kežmarok zrušil podielové spoluvlastníctvo s tým, že za výlučnú vlastníčku rodinného domu, súpisného čísla XXX v V., situovaného na parcelách číslo XXX/X a XXX/X, zastavaná plocha, katastrálneho územia V. (ďalej len „sporná nehnuteľnosť“), určil žalovanú (v pôvodnom súdnom konaní v postavení žalobkyne), ktorú zároveň zaviazal vyplatiť žalobcovi (v pôvodnom súdnom konaní v postavení žalovaného) na vyporiadanie jeho podielu sumu

vo výške 139.500 € do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti rozsudku. Vzájomný návrh (žalobu) žalobcu vylúčil súd na samostatné konanie.

1.3. Vzájomnou žalobou sa žalobca domáhal, aby súd prvej inštancie zaviazal žalovanú k povinnosti zaplatiť mu sumu, ktorej výška bude uvedená v písomnom vyhotovení rozsudku a aby mu nahradila trovy konania. Podľa jeho názoru pôvodná žaloba žalovanej nezohľadňuje investície, ktorými bola zhodnotená spoločná nehnuteľnosť a ktoré vynaložil žalobca do rekonštrukcie spornej nehnuteľnosti. Vzájomnou žalobou sa teda domáhal zaplataenia finančnej náhrady z dôvodu širšieho vyporiadania, t. j. z titulu zhodnotenia spornej nehnuteľnosti.

1.4. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd prvej inštancie k záveru, že nárok žalobcu uplatnený vo vzájomnej žalobe je opodstatnený. Znaleckým posudkom č. 37/2012 vypracovanom znalkyňou K.. Y. Y. (ďalej len „znalecký posudok“) považoval súd prvej inštancie za preukázané, že rekonštrukcia spornej nehnuteľnosti prebiehala v dvoch etapách. Prvá sa realizovala v rokoch 1999 až 2002 a druhá v rokoch 2003 až 2004. Technické zhodnotenie v druhej etape bolo vykonané iba z investícií žalobcu a v prvej etape išlo o združené prostriedky. Zo strany žalovanej v konaní nedošlo k preukázaniu úhrady nákladov na rekonštrukciu. V druhej etape došlo k zhodnoteniu spornej nehnuteľnosti vo výške 55.056,86 €, pričom nárok žalobcu za toto obdobie bol nesporný vo výške 27.528,43 €. V prvej etape došlo k zhodnoteniu spornej nehnuteľnosti vo výške 116.069,77 €, pričom náklady predstavovali sumu 89.899,75 €. Náklady žalobcu predstavovali sumu 50.714,27 € a náklady na podiel žalovanej z toho predstavovali sumu 25.357,14 €. Z celkových nákladov za prvú etapu (89.899,75 €) vynaložil žalobca náklady vo výške 50.714,27 €, čo predstavuje percentuálny podiel v rozsahu 56,41 %. Žalovaná nepreukázala žiadne náklady s výnimkou finančných prostriedkov jej starej matky. Znalkyňa zhodnotenie za prvú etapu vyčíslila na sumu 116.069,77 €. Žalobca teda zhodnotil spornú nehnuteľnosť (56,41 %) o hodnotu 65.747,96 €. Spoluvlastnícky podiel žalovanej bol zhodnotený o polovicu tejto sumy, t. j. 32.737,48 €. Zhodnotenie spoluvlastníckeho podielu žalovanej za obe etapy predstavoval sumu vo výške 60.265,91 € ($65.747,96 : 2 = 32.737,48 +$ polovica zhodnotenia spornej nehnuteľnosti za druhú etapu, t. j. $55.056,86 : 2 = 27.528,43$ €). Dátum právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Kežmarok z 25. januára 2013 (právoplatný 1. mája 2013) sp. zn. 2 C 84/2008 považoval súd prvej inštancie za obdobie, kedy sa žalovaná dostala do omeškania s vydaním bezdôvodného obohatenia vo vzťahu k žalobcovi za obe etapy. K otázke premlčania žaloby súd prvej inštancie uviedol, že k premlčaniu nedošlo, mal za to, že na vydanie žalovanej sumy mu vznikol nárok až po zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva medzi sporovými stranami, ktorého právoplatnosť nastala 1. mája 2013, pričom vzájomný nárok žalobcu uplatnil už 28. októbra 2010.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom zo 17. decembra 2018 sp. zn. 18 Co 128/2017 (č. l. 143) rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil vo výroku I. v časti zaplataenia sumy 60.265,91 € v lehote 7 dní od právoplatnosti rozsudku (I.); rozsudok súdu prvej inštancie zrušil vo výroku I. v časti úroku z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 60.265,91 € od 1. mája 2013 do zaplataenia, vo výroku II. a III. a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (II.). Svoje rozhodnutie odôvodnil nasledovne.

2.1. Pokiaľ ide o výrok I. rozsudku súdu prvej inštancie v rozsahu priznanej istiny, tento podľa § 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) ako vecne správny potvrdil, zároveň sa v tejto časti stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 2 CSP, ktoré pre zdôraznenie jeho správnosti a v súvislosti s námietkami uplatnenými v odvolaní žalovanej doplnil.

2.2. Vo vzťahu k výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie v časti priznania úroku z omeškania sa odvolací súd nestotožnil so závermi súdu prvej inštancie, že rozhodným obdobím na jeho priznanie bol okamih právoplatného zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva. Žalovaná mala v konaní protichodné vyjadrenie k nároku žalobcu, v konaní sa vykonávalo dokazovanie, v podobe aj nariadeným znaleckým posudkom. Bolo preto potrebné zvážiť, či nárok na úrok z omeškania je vôbec daný zo strany žalobcu a ak áno, potom je potrebné reagovať skôr na to odkedy žalovaná mala ustálený rozsah nákladov a kedy mala vedomosť o tom, aký nárok bude žalobcovi priznaný. Podľa názoru odvolacieho súdu je to až moment vyhlásenia rozsudku a zatiaľ žalobcovi žiaden úrok z omeškania nepatrí. Z tohto dôvodu preto v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil v

rozsahu zrušenia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, pričom úlohou súdu prvej inštancie bude zaoberať sa touto otázkou v súlade aj s ustálenou súdnou praxou.

2.3. Druhý výrok rozsudku súdu prvej inštancie, vrátane výroku o trovách konania, ktorý je výrokom súvisiacim, keďže ide o otázku úspechu v konaní, zrušil z toho dôvodu, že v priebehu konania bolo preukázané, že nárok na úrok z omeškania, ktorý vyplýval z úhrady peňažnej náhrady za spoluvlastnícky podiel žalobcu na základe rozsudku Okresného súdu Kežmarok z 25. januára 2013 sp. zn. 2 C 84/2008, bol rozšírený v tomto konaní. Zo súdneho spisu vyplýva, že rovnaký nárok uplatnil žalobca voči žalovanej pred Okresným súdom Příbram pod sp. zn. 10 C 126/2016. Z doposiaľ vykonaného dokazovania nevyplýva, akým spôsobom bolo rozhodnuté v tomto konaní a ani z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, akým spôsobom sa súd prvej inštancie s touto skutočnosťou vypořiadal. Či ide o prekážku litispendencie, respektíve nie, to znamená, že je potrebné zistiť v akom štádiu sa nachádza konanie pred Okresným súdom Příbram. Preto toto rozhodnutie spolu s úrokmi z omeškania zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP a vrátil na ďalšie konanie.

2.4. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 3 CSP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná, prípustnosť ktorého vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. b/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (č. l. 152).

3.1. Podľa názoru žalovanej žalobca v prejednávanej veci nemá procesnú subjektivitu (§ 420 písm. b/ CSP) z dôvodu, že nikdy nemal s prejednaním celej veci (aj pôvodného konania) nič spoločné. Ním požadovaný nárok pôvodne uplatňoval jeho otec, ktorý v rámci súdnych konaní nepredložil plnú moc na svojho syna (žalobcu), rovnako nikdy nepredložil ani jeden doklad, ktorý by preukazoval skutočnosť, že finančné prostriedky (investície) patria jeho synovi (žalobcovi).

3.2. Namietaný odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) žalovaná vidí v tom, že odvolací súd podľa jej názoru rozhodol na základe neúplného zistenia skutkového stavu veci, na základe dôkazne nepreverenej svedeckej výpovedi otca žalobcu, kedy popri tejto svedeckej výpovedi existuje celý rad dôkazov preukazujúcich to, že pôvod finančných prostriedkov je iný, že nepatria žalobcovi. Odklon zároveň vidí aj v nesprávnej dôkaznej situácii vo vzťahu k znaleckému posudku, ktorý podľa jej názoru nemôže byť podkladom pre konečné rozhodnutie vo veci. Hodnota spornej nehnuteľnosti je v ňom vyjadrená iba všeobecne, nie je zřejmé z čoho, z ktorého konkrétneho technického zhodnotenia táto hodnota vznikla.

3.3. Z týchto dôvodov žalovaná žiada, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. K dovolaniu žalovanej síce podal svoje vyjadrenie žalobca (č. l. 194), toto však podal po lehote (10 dní) určenej súdom prvej inštancie vo výzve na jeho vyjadrenie k dovolaniu (č. l. 183, 170a), preto najvyšší súd naň v dovolacom konaní neprihliadal.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie, podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalovanej treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 CSP) dovolací súd uvádza.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

I.

7. Žalovaná prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. b/ CSP.

7.1. Podľa § 420 písm. b/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu.

7.2. Naplnenie tohto dovolacieho dôvodu žalovaná v skutočnosti odvíja od nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, čo vyplýva z jej argumentácie vyjadrenej v dovolaní.

8. Dovolací súd v tejto súvislosti považuje za nevyhnutné uviesť, že procesnou subjektivitou strany konania sa rozumie spôsobilosť mať procesné práva a povinnosti, ktoré zákon priznáva strane. Právna úprava procesnej subjektivity je obsiahnutá v § 61 CSP a má ju ten, kto má spôsobilosť na práva a povinnosti, inak len ten, komu ju priznáva zákon. Procesná subjektivita vyplýva z hmotnoprávnych predpisov. Ustanovenie § 7 Občianskeho zákonníka upravuje spôsobilosť fyzických osôb mať práva a povinnosti, u právnických osôb to je ustanovenie § 19 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

8.1. Od procesnej subjektivity je potrebné odlišovať vecnú legitímáciu, či už pasívnu alebo aktívnu. Vecnú legitímáciu má ten, kto je podľa hmotného práva nositeľom uplatneného práva alebo povinnosti. Vecná legitímácia a jej nedostatok je z hľadiska prípustnosti dovolania právne bezvýznamná.

8.2. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobcom je fyzická osoba s vlastnou právnou subjektivitou, t. j. spôsobilý subjekt byť účastníkom v občianskoprávnych vzťahoch, spôsobilý subjekt byť aj stranou civilného sporového konania (§ 61 CSP, predtým § 19 OSP). Nedostatok vecnej legitímácie podľa tohto ustanovenia nie je dôvodom prípustnosti dovolania; môže mať za následok len nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nie prípustnosť dovolania (porovnaj napr. R 34/1993, ako aj ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 152/2011, 3 Cdo 293/2008, 4 Cdo 103/2012, 5 Cdo 441/2014, 5 Cdo 13/2016, 6 Cdo 10/2012).

8.3. Nemožno sa preto stotožniť s názorom žalovanej, že konanie pred súdmi nižších inštancií trpelo vadou § 420 písm. b/ CSP.

9. Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalovanej z ustanovenia § 420 písm. b/ CSP nevyplýva.

II.

10. Žalovaná vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania tiež z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

11. V zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP je relevantná výlučne „právna otázka“, teda nie skutková otázka. Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). V prípade dovolania podaného v zmysle tohto ustanovenia je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (1 Cdo 126/2017, 2 Cdo 20/2017, 3 Cdo 235/2016, 4 Cdo 89/2017, 5 Cdo 12/2017, 7 Cdo 42/2017, 8 Cdo 73/2017).

12. Aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (porovnaj 2 Cdo 203/2016 a 6 Cdo 113/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len ak sú splnené uvedené predpoklady (po prijatí záveru o prípustnosti dovolania). Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP, podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

13. V dovolaní, prípustnosť ktorého je vyvodzovaná z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, musí dovolateľ špecifikovať ním tvrdený odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu bližšou

konkretizáciou rozhodnutia (rozhodnutí) dovolacieho súdu, ktoré napĺňa pojem ustálená prax dovolacieho súdu (R 83/2018 a 1 Cdo 206/2016, 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 27/2017, 4 Cdo 95/2017, 6 Cdo 27/2017, 6 Cdo 35/2017, 7 Cdo 7/2018). Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie dovolacieho súdu mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ a mohlo by viesť k procesne neprípustnému bezbrehému dovolaciemu prieskumu priečiacemu sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (porovnaj tiež Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK 2016, str. 1382 a tiež 3 Cdo 28/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017, 8 Cdo 50/2017, 8 Cdo 78/2017).

14. Bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd (2 Cdo 167/2017, 3 Cdo 235/2016, 5 Cdo 13/2018, 7 Cdo 114/2018, 8 Cdo 78/2017).

15. Pri skúmaní, či je dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, sa dovolací súd zameriava na zistenie a posúdenie vzťahu medzi dovolateľom označeným existujúcim rozhodnutím dovolacieho súdu (judikátom), ktoré tvorí súčasť jeho ustálenej rozhodovacej praxe, a novým prípadom. Vychádzajúc z kontextu skoršieho rozhodnutia (judikátu) a jeho skutkového vymedzenia pri tom za pomoci abstrakcie interpretuje v judikáte vyjadrené právne pravidlo (ratio). Táto činnosť dovolacieho súdu je zameraná na zistenie (prijatie záveru), či nový prípad je s ohľadom na jeho skutkový rámec v relevantných otázkach (okolnostiach) podobný alebo odlišný od skoršieho prípadu. Pokiaľ dovolateľ neuvedie, ktoré rozhodnutie treba považovať za „skorší prípad“, dovolací súd nemá podklad pre takéto posudzovanie, čo v konečnom dôsledku znamená, že nemôže prikróčiť k uskutočneniu meritórneho dovolacieho prieskumu.

16. Žalovaná sa nestotožnila so skutkovými a právnymi závermi, na ktorých odvolací súd založil svoj rozsudok, pri prístupe k jej dovolaniu podľa obsahu tohto procesného úkonu (§ 124 ods. 1 CSP) síce možno ustáliť, konkrétne ktoré právne otázky mala na mysli v rámci argumentácie, že sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (bod 3.2. tohto rozhodnutia), avšak z dovolania nevyplýva, vo vzťahu ku ktorému rozhodnutiu dovolacieho súdu došlo k judikátornému odklonu v riešení otázok, ktoré mala na mysli.

17. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že argumentácia žalovanej týkajúca sa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP je nedostatočná a ňou uvádzané dovolacie dôvody nie sú v podanom dovolaní vymedzené spôsobom zodpovedajúcim § 431 až § 435 CSP. Vzhľadom na to nemohol pristúpiť k meritórному dovolaciemu prieskumu.

III.

18. Podľa § 447 CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak a/ bolo podané oneskorene, b/ bolo podané neoprávnenou osobou, c/ smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d/ nemá náležitosti podľa § 428, e/ neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f/ nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

19. Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd dovolanie žalovanej odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP (v časti dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. b/ CSP), a vo zvyšku podľa § 447 písm. f/ CSP.

20. Najvyšší súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie :

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.